

силы, то е намъ законъ и естествененъ потыкъ за да работимъ и тогава, кога-то мъримъ да си почи-немъ и да ся отморимъ. И кога ся расхождамы и кога ся клатимъ и си крѣшимъ снагъ-тѣ за забавѣ, и кога си играемъ, ные не правимъ друго, а само си обучаваме тѣлесны-ты и умны-ты силы така, что-то едва бы пристанѣлъ нѣкой да играе, ако да нѣмаше да си обучава или тѣло-то или ума. Игры на слукъ, дѣто всичко е въ рѣцѣ на голъ-тѣ честь а умъ-тѣ и искусство-то нѣмѣтъ никаквѣ мѣшявѣ, за разбранъ чловѣкъ сѣ ообразны. Нѣкои игры пакъ сѣ пѣ-тяжкы и отъ самъ-тѣ ни работѣ, нѣ насѣ гали и залгва промѣна-та; за това за чловѣкъ безъ работѣ, ловѣ, катерение по моголы, тичание и пр. сѣ разговорка и забава, а кому-то ловѣ-тѣ и литание-то сѣ работа, това е нему трудъ и мѣка. Рыбаръ чловѣкъ много ся утрудва и чясто му ся додѣва да лови рыбѣ, а кой-то иде да лови само за растухѣ нему за единъ чясъ ще подражѣе. Чловѣкъ, кой-то все ся рови и блѣска сѣ книги та учи, отива да по-ходи на расходъ, а ходѣ-тѣ чясто дотягва на единъ пѣшякъ пѣтникъ; занаятчя пакъ и работникъ чло-вѣкъ въ праздничны дни у книги-ты намира разго-воркѣ и растухѣ.

Отъ другѣ странѣ пакъ кой-то ся излѣжява по весь день безъ работѣ и не знае какъ да си прѣкара врѣмя-то, растѣжява ся, замыслюва ся и става зло-честъ, зачто-то му ся додѣва и дотяга и срьдце му ся стяга.

А какъ мирно и весело тече врѣмя-то на чло-вѣкъ, приученъ на работѣ и на трудъ? Години из-минувать за него като дни, а дни-ти като чясове и минуты. Нему не ся стѣснява срьдце, не му ся до-